

4613

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ
ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

ΠΡΟΣΕΡΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΠΙΣΤΙΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΙΣ

1916

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ

ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

ΠΡΟΣΕΡΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΠΙΣΤΙΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΙΣ

1916

SISMANOGLIO

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Τῇ δικαιοδοσίᾳ τῆς Π. Κ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπῆς ὑπάγεται καὶ ἡ ἐνέργεια τῶν δεόντων πρὸς κατήχησιν καὶ ἀποδοχὴν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Πίστιν τῶν ἐκάστοτε παραπεμπομένων ἑτεροδόξων καὶ ἀλλοθρήσκων, ἐν οἷς καὶ τῶν Ἑβραίων. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει διενεργεῖται παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς τὸ δέον συμφώνως πρὸς τὰ περὶ προσελεύσεως καὶ ἀποδοχῆς τῶν ἐθνικῶν ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων γενικῶς ὀριζόμενα· πλὴν πάντοτε παρατηρεῖται ἐν αὐτῇ ἡ ἔλλειψις συστηματικῶν διατάξεων ἀφορωσῶν καὶ κανονιζουσῶν ὀρισμένως καὶ λεπτομερῶς τὸν τρόπον τῆς ἀποδοχῆς τῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν προσερχομένων Ἑβραίων. Τὴν ἔλλειψιν ταύτην θέλουσα νὰ πληρώσῃ ἡ Π. Κ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπὴ ἐξέπλησεν δι' εἰδικῆς ἐπιτροπῆς καὶ κατόπιν ἐνέκρινε μελέτην, ἣτις ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα τοῦτο λεπτομερῶς καὶ κατοχυροῦσα αὐτὸ τόσο διὰ τῶν σχετικῶν ἱερῶν κανόνων καὶ βυζαντινῶν νόμων, ὅσον καὶ διὰ τῶν ὑπαρχουσῶν νῦν συνηθειῶν καὶ ὑπὸ τῶν σημερινῶν περιστάσεων ὡς ἀπαραιτήτων ὑποδει-

κλυομένων διατυπώσεων καθορίζει τὸν μέλλοντα
τὴν ἐξουσίαν τοῦ λοιποῦ τρόπου τῆς προσελεύσεως καὶ
ἀποδοχῆς τῶν Ἑβραίων εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Τὴν
μελέτην ταύτην ὑποβάλλοντες συνημμένως ὡδε τῇ
Ἐκκλησίᾳ Ἁγίᾳ Παναγιότῃ πρὸς ἔγκρισιν δια-
τελοῦμεν.

μετ' ἀπείρου σεβασμοῦ.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1916.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὁ Γραμματεὺν

Ὁ Τριτεύων ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΒΕΒΑΙΟΙ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

ΠΡΟΣΕΡΧΟΜΕΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΠΙΣΤΙΝ

Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία τηροῦσα μετ' εὐλα-
βείας ρητὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ αὐτῆς ἰδρυτοῦ πάν-
τοτε ἐμερίμνησε καὶ μεριμνᾷ ὅπως ἡ Ἁγία Ἐκείνου
Θρησκεία διαδίδηται πανταχοῦ καθισταμένη τοιου-
τοτρόπως κοινὸν κτῆμα πάντων τῶν ἀνθρώπων.
Συγχρόνως ὁμως συνειδυῖα ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν θεῖαν
καταγωγὴν καὶ προέλευσιν τῆς θρησκείας ταύτης,
ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἀτέλειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύ-
σεως, χωρεῖ πάντοτε μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς καὶ
περισκέψεως εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς παραδοχῆς τῶν
ἄλλων εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς. Ἡ τοιαύτη δὲ σύν-
τινος περίσκεψις καὶ προσοχὴ διακρίνει αὐτὴν καὶ

ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἀποδοχῆς εἰς Χριστὸν τῶν ἐξ Ἑβραίων προερχομένων. Δέχεται δηλ. ὅπως πᾶς καθόλου Ἑβραῖος, κρούων τὴν θύραν τῆς Χριστιανικῆς ποιμνης καὶ ζητῶν τὴν καταρίθμῃσιν αὐτοῦ μεταξὺ τῶν προβάτων ἐκείνης, τύχη τοῦ σωτηριώδους αὐτοῦ πόθου· πλὴν ἀλλὰ σπεύδουσα βραδέως ζητεῖ παρὰ τοῦ προερχομένου τὴν αὐστηρὰν καὶ ἀπαρέγκλιτον τήρησιν ὄρων τινῶν, ἄνευ τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ θεωρῇ οὗτος ὅτι σοβαρῶς ἐπιθυμῇ τῆς ἐκχριστιανίσεως αὐτοῦ. Ἡ τήρησις δ' αὕτη τῶν ἐν λόγῳ ὄρων, ἀποτελεῖ συγχρόνως καὶ τὸν τρόπον καθ' ὃν ὀφείλομεν νὰ δεχθῶμεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας πάντα ἐξ Ἑβραίων προερχόμενον. Τὸν τρόπον τοῦτον διαβλέπομεν, καίτοι ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, ἐν τῷ »ζ.' κανόνι τῆς Β. Οικου-
μενικῆς Συνόδου ἔχοντι ὡς ἐξῆς: «πάντας τοὺς ἀπ' αὐτῶν θέλοντας προστίθεσθαι τῇ Ὁρθοδοξίᾳ ὡς
» Ἕλληνας δεχόμεθα· καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν ποι-
» οῦμεν αὐτοὺς Χριστιανούς, τὴν δὲ δευτέραν κατη-
» χουμένους· εἶτα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξορκίζομεν αὐτοὺς
» μετὰ τοῦ ἐμφυσᾶν τρίτον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰ
» ὦτα, καὶ οὕτω κατηχοῦμεν αὐτοὺς καὶ ποιοῦμεν
» χρονίζειν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀκροᾶσθαι τῶν

» γραφῶν, καὶ τότε αὐτοὺς βαπτίζομεν» (ὄρα καὶ 95 » κανόνα τῆς στ. Οἰκ. Συνόδου.) Καὶ εἶπε μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ κανὼν οὗτος ὁμιλεῖ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀποδοχῆς εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν τῶν προερχομένων αἰρετικῶν ὀρίζων ὅπως ἄλλοι μὲν μὴ ἀναβαπτίζονται ἀλλὰ χρίονται μόνον διὰ τοῦ ἁγίου μύρου ἀναθεματίζοντες· πρότερον διὰ λιβέλλων τὰς προτέρας αὐτῶν κακοδοξίας καὶ ὁμολογοῦντες ὅτι πιστεύουσιν ὡς ἡμία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία φρονεῖ καὶ δοξάζει, ἄλλοι δὲ πάλιν βαπτίζονται μετὰ κατάληλον πάντοτε προπαρασκευὴν ὡς ἢ μὴ ὀρθῶς ἢ καὶ μηδαμῶς βαπτισθέντες. Δυνάμεθα ὁμῶς κάλλιστα συνδυάζοντες τὰ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς περιπτώσεσιν ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου κανόνος ὀριζόμενα νὰ θεωρήσωμεν αὐτὰ ὡς βάσιν καὶ τῆς ἀποδοχῆς εἰς Χριστὸν τῶν ἐξ Ἑβραίων προερχομένων κατοχυροῦντες συγχρόνως καὶ συμπληροῦντες αὐτὴν τόσον διὰ τῶν σχετικῶν ἱερῶν κανόνων καὶ πολιτικῶν νόμων, ὅσον καὶ διὰ τῶν ἐν χρήσει νῦν ὑπαρχουσῶν συνηθειῶν καὶ ὑπὸ τῶν σημερινῶν περιστάσεων ὡς ἀπαραιτήτων ὑποδεικνυομένων διατυπώσεων.

Ἰον

«πάντας τοὺς ἀπ' αὐτῶν θέλοντας, προστί-

θεσθαι τῇ Ὁρθοδοξίᾳ ὡς «Ἕλληνας δεχόμεθα»
Ὁμολογουμένως ἢ Ἑβραϊκῆ Θρησκεία οὕσα θρη-
σκεία ἐξ ἀποκαλύψεως καὶ παιδαγωγούσα εἰς Χρι-
στὸν πάντα ἀποδεχόμενον αὐτὴν ὑπερεῖχε, ἀσυγ-
κρίτῳ τῷ λόγῳ τῶν τότε λοιπῶν θρησκειῶν. Ἐλθόν-
τος ὁμῶς τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ
Πατρὸς καὶ ἰδρυθείσης δι' αὐτοῦ τῆς Χριστιανικῆς
Θρησκείας, ἀπώλεσεν αὕτη ἣν εἶχε πρότερον προ-
παιδευτικὴν σημασίαν καὶ ἀποστολήν. Τούτου δ'
ἕνεκα ἢ Ἑβραϊκῆ Θρησκεία εἶνε ἀπλούστατα μὴ
Χριστιανικῆ καὶ ἐπομένως δὲν δύναται, ὡς ἄλλως
καὶ πᾶσα, αἱ λοιπαὶ μὴ Χριστιανικαί, νὰ ἐπιφέρῃ
τὴν σωτηρίαν, τὴν ὁποῖαν μόνη ἢ τελειοτάτη ἔκ-
φανσις τῆς Θ. ἀποκαλύψεως, ἢ Χριστιανικῆ Θρη-
σκείας, παρέχει, οἱ δὲ ὄπαδοί τῆς Ἑβραϊκῆς Θρησκείας
δὲν εἶνε χριστιανοὶ καὶ ἐπομένως θεωροῦνται ὡς
κατέχοντες τὴν αὐτὴν καὶ πρὸς τοὺς ὄπαδοὺς τῶν
λοιπῶν θρησκειῶν θέσιν ἀπέναντι τῆς Χριστιανικῆς
Θρησκείας, καὶ ὅπως οἱ τελευταῖοι οὗτοι ζητοῦντες
νὰ προσέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Χριστιανικῆς
Θρησκείας ὀφείλουσι νὰ ὑποβληθῶσι πρότερον εἰς
ἀπαραιτήτους τινὰς προεξετάσεις καὶ προπαρασκευὰς

τοιουτοτρόπως καὶ ὁ ἐξ Ἑβραίων προσερχόμενος
ἀνάγκη ὅπως συμμορφωθῆ καὶ ὑποβληθῆ πρὸς τὰς
αὐτὰς προπονήσεις καὶ προανακρίσεις.

Βον

«καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν ποιοῦμεν αὐτοὺς
Χριστιανούς.» Πᾶς ἐξ Ἑβραίων προσερχόμενος
καὶ ἐκφράζων τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ὅπως ἀσπασθῆ
τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν, γίνεται μὲν δεκτὸς,
πλὴν πάντοτε κατ' ἀρχὴν καὶ ὑπὸ ὄρους. Πρέπει
δηλ. πρωτίστως νὰ ἐξετασθῆ ἐπακριβῶς καὶ αὐστη-
ρῶς τίνος ἕνεκα ἀπαρνούμενος τὴν προτέραν αὐτοῦ
Θρησκείαν ζητεῖ νῦν νὰ ἐνδυθῆ τὸ ἐνδυμα τοῦ λου-
τροῦ τῆς παλιγγενεσίας. Εἶνε δὲ τόσῳ ἀναγκαῖα ἢ
αὐστηρὰ καὶ ἀκριβῆς ἐξέτασις αὕτη καθόσον ἂν
πρὸ τῆς ἐξετάσεως ἔργου τινὸς καλοῦ εἶνε ἀνάγκη
νὰ ἐρωτᾶται καὶ τί τὸ κινοῦν πρὸς ἐπιτέλεσιν ἐκείνου
ἐλατήριον πολὺ περισσότερον ἀπαιτεῖται ἐπιστα-
μένη ἔρευνα περὶ τοῦ κινουῦντος τὸν εἰς Χριστὸν
προσερχόμενον ἐλατηρίου. Ἦδη ἐν ταῖς ἀποστολι-
καῖς διαταγαῖς (38) ρητῶς λέγεται: «Οἱ πρώτως
προσιόντες τῷ μυστηρίῳ τῆς εὐσεβείας, διὰ τῶν
διακόνων προσαγέσθωσαν τῷ Ἐπισκόπῳ ἢ τοῖς

πρεσβυτέρους καὶ τὰς αἰτίας ἐξεταζέσθωσαν, οὐ χάριν προσῆλθον τῷ Κυριακῷ λόγῳ». Ὁ δὲ ρή. κανὼν τῆς ἐν Καρθαγένῃ τοπικῆς Συνόδου διαλαμβάνει ὅτι... ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ νόμος ἐδόθη, ἵνα ἐλευθέρα προαιρέσει ἕκαστος τῆς Χριστιανότητος τὴν ἀσκησιν δέξηται. ὁ προσερχόμενος εἰς τὴν Χριστιανικὴν Πίστιν καὶ καθόλου ἀποδεχόμενος τὴν τηρήσῃ πᾶσαν ἐκείνη συμπαραμαρτοῦσαν ἀρετὴν, ὀφείλει γὰρ πράττειν τοῦτο ὄχι ἐκ βίας ἢ ἀνάγκης τινός· ἀλλ' αὐτεξουσίως καὶ ἐξ ἐλευθέρας προαιρέσεως, ἐπειδὴ, κατὰ τὸν σχολιαστὴν τοῦ ὡς ἄνω κανόνος Ἄριστηνὸν τὸ ἀγαθὸν ἐκουσίως τις ἐργάζεται, οὐ μὴν ἀναγκαστικῶς. Διὰ τοῦτο ἕκαστος καὶ τὴν ἀσκησιν καὶ τὸν Χριστιανισμὸν, οὐ κατὰ βίαν ἀπαιτηθήσεται ἀναδέξασθαι, ἀλλ' αὐτοπροαιρέτῳ γνώμῃ καὶ ἐλευθερίᾳ «(4. 9. γ. 560.) Ἰδιαιτέρως δὲ προκειμένου περὶ ἀποδοχῆς εἰς Χριστὸν παντὸς ἐξ Ἑβραίων προσερχομένου, ὁ η. κανὼν τῆς ζ. Οἰκ. Συνόδου θεωρεῖ ἅξ ὄν ἀποδοχῆς εἰς αὐτὸν μόνον τὸν ἐξ εἰλικρινοῦς πίστεως προσερχόμενον καὶ ζητοῦντα ὅπως βαπτισθῇ Ἑβραῖον. Ὁ Ματθαῖος ὁ Βλαστάρης (Στοιχ. Β. κεφ. Δ. Σύνταγμα κανόνων Ρ. καὶ Π. στ. 122) σχολιάζων τὸν κανόνα τοῦτον

λέγει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἐξῆς:». «...εἰ δὲ (Ἑβραῖός τις) μὴδὲ δι' αὐτὸ τὸ καλὸν τὸν Χριστιανισμὸν αἰροῖτο, ἀλλ' ἢ τινὰς βουλόμενος ἐκφυγεῖν ἐπηρείας, ἢ δόξης ἐπικαίρου καὶ ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας ἀλοῦς ἔρωτι, τῇ πίστει σκήπτοιτο προσιέναι, τὸν γε δὴ τοιοῦτον βαπτίζειν οὐκ ἐπιτρέπει. ...»

Σχετικῶς πρὸς τὰ ἀνωτέρω καὶ ὁ πολιτικὸς νόμος προνοήσας ὥρισε τὰ ἐξῆς: «Οἱ Ἰουδαῖοι, οἵτινες ἐγκλήματι τινὶ ἢ χρεεὶ κατεχόμενοι προσποιούμενοι ἑαυτοὺς τῷ Χριστιανικῷ Νόμῳ θέλουν συναρμοσθῆναι, ὡς ἂν εἰς τὰς Ἐκκλησίας καταφεύγοντες ἐκφυγεῖν δινηθῶσι τὰς ἐγκλήσεις ἢ τὰ βάρη τῶν χρεῶν, κωλυέσθωσαν καὶ μὴ πρότερον δεχθῆτωσαν, εἰμὴ τὰ χρεῖα ταῦτα ἀποδώσουσιν ἢ γενήσονται κεκαθαρμένοι τῆς ἀβλαβείας δεχθείσης» (Βασιλικά βιβλ. Α. τίτλ. α. κεφ. μη.).

Ἡ τοιαύτη εἰλικρινῆς καὶ ἐξ ἀγνῆς προθέσεως ὀρμωμένη διάθεσις τοῦ εἰς Χριστὸν προσερχομένου Ἑβραίου ἀνάγκη γὰρ δοκιμάζεται καὶ ἐξελέγχεται ἀμέσως καὶ ἐμμέσως παρὰ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τοῖς πρώτοις χρόνοις τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνείθητα τοῖς διακόνοις, δι' ὧν οἱ προσερχόμενοι παρουσιάζοντο

τῷ Ἐπισκόπῳ, ἢ τοῖς πρεσβυτέροις, ἢ φροντῖς ὅπως ἐξακριβώσωσι τὰ ἐλατήρια τῶν προσερχομένων καὶ καταμάθωσι τὸν βίον αὐτῶν. Πράγματι δ' οὗτοι οἰοῦναι ὁδηγοὶ αὐτῶν εἰς Χριστὸν ὑπάρχοντες ὄφειλον νὰ μαρτυρῶσι περὶ τῆς εἰλικρινείας αὐτῶν ἐξετάζοντες πρότερον καὶ ἐρευνῶντες αὐτοὶ οὗτοι καὶ δι' ἄλλων διαπυθανόμενοι τὰ κατ' αὐτούς» (ἀποστολ. διαταγ. η. 32). Αὐτὸ δὲ τοῦτο ἀνάγκη ὅπως γίνηται καὶ σήμερον διενεργουμένης τῆς ἐξετάσεως τῶν κατὰ τοὺς προσερχομένους ὑπὸ προσάπου ἀρμοδίου καὶ ἀρμοδίως ὑποδεικνυομένου καὶ ὀριζομένου. Καὶ ἐὰν μὲν μετὰ τὴν γενησομένην αὐστηρὰν καὶ ἐπιμελῆ ἀνάκρισιν καὶ ἐξέτασιν ἀποδειχθῆ ὅτι ὁ προσερχόμενος δὲν ἐπιθυμεῖ ἐκ καρδίας καθαρᾶς καὶ ἀδόλου ν' ἀσπασθῆ τὸν Χριστιανισμὸν, ὁ τοιοῦτος νὰ μὴ γίνηται δεκτὸς· ἐὰν δὲ καταφανῆ τὸ ἐναντίον, τότε νὰ γίνηται ἀποδεκτὸς ἐγγραφόμενος ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν μελλόντων νὰ χριστιανοῦσιν· «καὶ ἡγούμεθα ὡς Χριστιανὸν ἀβάπτιστον οἷα τυχὸν τὰ τῶν Χριστιανῶν παιδιά τὰ μέλλοντα βαπτισθῆναι» (Εὐχολόγιον *Iacob Coar* Ἐκδ. Β. Βενετίας Μ. Δ. Χ Χ Χ σελ. 282—283).

3ον

»τὴν δὲ δευτέραν (ἡμέραν ποιοῦμεν αὐτοῖς

καταγορευμένους). Ἡ ἐγγραφή ὁμοῦ αὕτη τῶν μελλόντων νὰ Χριστιανοῦσιν οὕσα φυσικὸν κατάντημα τῆς εἰλικρινοῦς καὶ ὅλως αὐτοπροαιρέτου προσκλίσεως τοῦ ἐξ Ἑβραίων εἰς τὸν Χριστιανισμὸν, δὲν ἐπιφέρει ἀμέσως καὶ τὴν μύησιν αὐτοῦ εἰς ὅτι φρονεῖ καὶ δοξάζει ἢ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Καθότι πρὸ τῆς θετικῆς κατηχήσεως, ἣτις θέλει γίνῃ αὐτῷ ἐκ μέρους τῆς τελευταίας ταύτης, ἀπαιτεῖται μία ἐκ καρδίας μετανοούσης προερχομένη ἀπάρνησις τῶν προτέρων αὐτοῦ θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ μία εἰς τὸ μέσον φανέρωσις τῶν Ἰουδαϊκῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων «πρὸς τὸ καὶ ἄλλους ἐλεχθῆναι καὶ διορθώσασθαι» καὶ ἵνα μὴ ἄλλως ὑπάρχωσιν ἐξ Ἑβραίων Χριστιανοὶ, πράγματι δὲ ὁμοῦ ἀρνούμενος κρύφα τὴν πίστιν ταύτην καὶ δὴ καὶ λαθραίως «σαββατίζοντες καὶ ἕτερα Ἰουδαϊκὰ ἔθη καὶ ἔθιμα ποιοῦντες», ὡς ρητῶς ὁ η. κανὼν τῆς Ζ. Οἰκ. Συνόδου κατακρίνων πάλαι ποτὲ τινὰς ἐξ Ἑβραίων Χριστιανούς ὑπάρξαντας λέγειν· «Ἐπειδὴ πλανώμενοί τινες ἐκ τῆς τῶν Ἑβραίων θρησκείας, μυκτηρίζειν ἔδοξαν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, προσποιούμενοι μὲν Χριστιανίζειν αὐτὸν δὲ ἀρνούμενοι κρύβδην καὶ λαθραίως σαββατίζοντες καὶ ἕτερα ἰου-

δαϊκὰ ποιῶντες, ὀρίζομεν τούτους μήτε εἰς κοινω-
νίαν, μήτε εἰς εὐχὴν, μήτε εἰς Ἐκκλησίαν δέχεσθαι,
ἀλλὰ φανερῶς εἶνε κατὰ τὴν ἑαυτῶν θρησκείαν
ἑβραίους καὶ μήτε τοὺς παῖδας αὐτῶν βαπτίζειν, μήτε
δοῦλον ὠνεῖσθαι ἢ κτᾶσθαι. Εἰ δὲ ἐξ εἰλικρινοῦς πί-
στεως ἐπιτρέψει τις αὐτῶν καὶ ὁμολογήσει ἐξ ὅλης
καρδίας, θριαμβεύων τὰ κατ' αὐτοὺς ἔθνη καὶ πράγ-
ματα, πρὸς τὸ καὶ ἄλλους ἐλεχθῆναι καὶ διορθώ-
σασθαι, τοῦτον προσδέχεσθαι καὶ βαπτίζειν, καὶ
τοὺς παῖδας αὐτοῦ καὶ ἀσφαλίζεσθαι αὐτοὺς ἀπο-
στῆναι τῶν Ἑβραϊκῶν ἐπιτηδευμάτων. Εἰ δὲ μὴ
οὕτως ἔχοιεν μηδαμῶς αὐτοὺς παραδέχεσθαι. «Ἐν
δὲ τῷ μνημονευθέντι Εὐχολογίῳ (Goar αὐτόθι) λέ-
γεται ὅτι «ἐξαγορεύειν αὐτοὺς χρὴ καὶ θριαμβεύειν
πάν ἔθνος Ἑβραϊκὸν· κἀντεῦθεν δεικνύειν πᾶς ἐξ
ὅλης καρδίας καὶ πίστεως εἰλικρινοῖς Χριστιανοῖς
συμβιωσοὶ ἠθέλησε»..... Ἡ τοιαύτη δὲ λεπτομερὴς
καὶ διεξοδικὴ ἐξαγόρευσις πρέπει νὰ γένηται ἐνώ-
πιον τοῦ παρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεγνωρισμένου
κατηχητοῦ. Συγχρόνως δὲ εἶνε ἀνάγκη ὅπως ὁ μέλ-
λων νὰ Χριστιανίσῃ Ἑβραῖος δώσῃ ἐπισήμως εἰς ὁ
πρότερον ὑπήγετο θρησκευτικὸν κέντρον ὅτι ἔλαβε
σταθερὰν ἀπόφασιν ἵνα ἐγκαταλείψῃ τὴν προτέραν

αὐτοῦ θρησκείαν καὶ ἀσπασθῆ τὴν Χριστιανικὴν
τοιαύτην. Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὅρων τούτων
δύναται νὰ συγκαταλεχθῆ μεταξὺ τῆς ἀναλόγου τά-
ξεως τῶν κατηχομένων· «τῇ δὲ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τοῖς
κατηχομένοις συγκαταριθμοῦμεν λέγοντες ἐπ' αὐτῶ
τὴν εὐχὴν ἣν ἐπὶ τῶν κατηχομένων φαιμέν»

¶ ο ν

«εἶτα τῇ τρίτῃ ἐξορκίζομεν αὐτοὺς, μετὰ τοῦ
ἐμφυδᾶν τρίτον εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ
ὦτα καὶ οὕτω καταχοῦμεν αὐτοὺς». Ἀπὸ τοῦ
Γ. αἰῶνος εἶχον καθιερωθῆ καὶ ἐπὶ τῶν ἐνεργου-
μένων ἢ δαιμονιζομένων ἐν χρήσει ὄντες ἐξορκισμοί.
Ἐφεξῆς δὲ κατὰ τὸν Δ. αἰῶνα προστετέθησαν καὶ
ἄλλα ἔθιμα καὶ δὴ ἡ ἐμφύησις εἰς τὸ πρόσωπον καὶ
εἰς τὰ ὦτα, εἰς σημεῖα ὅτι ὁ προσερχόμενος ἀνί-
σταται ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ ἀναγεννᾶται εἰς ὄλως
νέαν ζωὴν, αἱ δὲ ἀκοαὶ αὐτοῦ ἀνοίγονται εἰς ἀποδο-
χὴν τῶν ἀληθειῶν τῆς ζωῆς ταύτης. Τὰ ἔθιμα ταῦτα
καὶ τοιαῦτα χρησιμοποιοεῖ ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ὀλί-
γον πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ βαπτίσματος κατὰ τὴν
ἀνάγνωσιν τῶν εὐχῶν καὶ ἀφορισμῶν ἐπὶ τῶν πρὸς
τὸ βάπτισμα ἐτοιμῶν ὄντων. Ἐπομένως περιττεῦει

ἢ ἐπανάληψις αὐτῶν καὶ πρὸ τῆς κατηχήσεως. Ἡ κατήχησις αὕτη οὕσα διδασκαλία καὶ ἐκμάθησις τῶν πιστευτέων καὶ πρακτέων γίνεται εἴτε ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ Ἐπισκόπου εἴτε καὶ ὑπὸ ἐπὶ τούτῳ ὀριζομένου κατηχήτου, τοῦ κατηχουμένου ἐξεταζομένου συνεχῶς, ἐὰν πράγματι ἐμυήθη τὴν Χριστιανικὴν Πίστιν καὶ ἱκανῶς ἐστηρίχθη ἐν αὐτῇ. Περὶ τούτων ὁμιλεῖ σαφῶς ὁ μστ. κανὼν τῆς ἐν Λαοδικείᾳ Συνόδου (ὄρα καὶ οη.. τῆς σι. Οἰκ. Συνόδου) λέγων «ὅτι δεῖ τοὺς φωτιζομένους (τοὺς πρὸς τὸ φῶτισμα, τὸ βάπτισμα, ἐτοιμαζομένους) τὴν πίστιν ἐκμανθάνειν καὶ τῇ πέμπτῃ τῆς ἑβδομάδος ἀπαγγέλλειν τῷ Ἐπισκόπῳ ἢ τοῖς πρεσβυτέροις». Κατὰ τὸν Βαλαμῶνα οἱ νεοφῶτιστοι, ὅπως ὀφείλουσι διδάσκεισθαι τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ἀπὸ διαφόρων κανόνων ἐμάθομεν. Ὁ δὲ παρῶν κανὼν προστίθησι καὶ ἀρκεῖσθαι ἡμᾶς ταῖς καταθέσει τῶν φωτιζομένων, διαβεβαιουμένων ἀναδιδαχθῆναι τὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἀλλὰ μανθάνειν μὲν αὐτοὺς τὰ ἱερὰ λόγια δι' ὅλων τῶν πρώτων τεσσάρων ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος, κατὰ δὲ τὴν πέμπτῃ ἀπαγγέλλειν αὐτῷ τῷ Ἐπισκόπῳ ἢ τοῖς ἐπιτραπησομένοις παρὰ τρίτου, ἡγουν τοῖς κατηχηταῖς. Οὕτω γὰρ ποιῶντες, δώσουσιν ἐντελῆ πληροφορίαν ὡς ὀλοψύχως τῇ Ὁρθοδόξῳ Πίστει

προσῆλθον καὶ τὰ θεῖα αὐτῆς ἐμυήθησαν μυστήρια καὶ ἱκανῶς ἐστηρίχθησαν. Τοῦτο δὲ οὐχ ἅπαξ ποιήσουσιν, ἀλλὰ σχεδὸν δι' ὅλης τῆς ζωῆς αὐτῶν.

Κατὰ ταῦτα ἀπαιτεῖται μία τακτικὴ καὶ ἐπιμελημένη κατήχησις. Γεννᾶται ὁμως τὸ ἐρώτημα. Ἐπὶ πόσον χρόνον πρέπει νὰ διαρκέσῃ αὕτη; Αἱ ἀποστολικαὶ διαταγαὶ ὀρίζουσι τρία ἔτη (η. 32 ὁ μέλλον κατηχεῖσθαι τρία ἔτη κατηχεῖσθω) ἢ δὲ Ἐλβύρα τῆς Ἰσπανίας (305) σύνοδος δύο ἔτη (*concil. Illiberat c. 42*).

Ἡ δὲ Α. Οἰκ. Σύνοδος κατακρίνει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν συνήθειαν, καθ' ἣν μετὰ ὀλιχρόνιον κατήχησιν ἐγίνετο δεκτὸς εἰς τὸ Βάπτισμα ὁ ἐξ Ἐθνικῶν προσερχόμενος (καν. 2ος). Ἐὰν δὲ τις τῶν κατηχουμένων ἠπειλεῖτο ὑπὸ θανατηφόρου νόσου, ἢ Ἐκκλησία ἐπέσπευδε μὲν τὸ Βάπτισμα αὐτοῦ, ἐπεφυλάσσετο ὁμως ὅπως συμπληρώσῃ τὴν ἤδη ἀρξαμένην κατήχησιν μετὰ τὴν τυχόν ἀνάρρωσιν τοῦ κατηχουμένου (Λαοδικ. καν. μζ. Καρθαγεν, με. πρβλ. Τιμ. Ἀλ. δ. καὶ Νεοκαισάρ. ιβ.) Προκειμένου περὶ τῶν Σαμαρειτῶν ὁ πολιτικὸς νόμος ὥρισεν τὸν χρόνον τῆς κατηχήσεως αὐτῶν ὡς ἐξῆς: «... καλῶς δὲ ἔχειν δοκεῖ τὸ μηδὲ προχείρως αὐτοὺς (τοὺς Σαμαρείτας) εἰσδέχεσθαι τῷ ἀχράντῳ προστορέχον.

κας βαπτίσματι, ἀλλὰ μετὰ τινος προφυλακῆς καὶ κατηχήσεως ἐν ἀρκοῦντι χρόνῳ γινομένης. Φαμέν δὲ τοὺς μετὰ χρηστῆς διδασκαλίας ὅλως αἰσθανομένους ἐπὶ ἐνιαυτοὺς δύο κατηχεῖσθαι, μανθάνειν τε τὰς γραφὰς κατὰ τὸ δυνατόν καὶ τότε προφέρεσθαι τῷ τῆς ἀπολυτρώσεως ἀγίῳ Βαπτίσματι, τῇ μετανοίᾳ, τῇ τοσοῦτου χρόνου καρπομένους τὴν ὡς ἀληθῶς ἀπολύτρωσιν· τοὺς δὲ νέους σφόδρα καὶ διδασκαλίας οὐ συνιέντας ἐφίεμεν καὶ τῆς παρατηρήσεως ταύτης ἀξιοῦσθαι τοῦ «Αγίου Βαπτίσματος» (Βασιλ. Βιβλ. Α' τιτλ. α' κεφ, νστ. Νεαρ. Ἰουστ. ρμδ. προβλ. Νομ. ι. Φωτ. τιτλ. Δ' κεφ. Δ' Σύνταγμα Κανόνων Ρ καὶ Π. Α' σελ. 121.) «Υπὸ τοὺς σφόδρα νέους ἐννοοῦνται πρωτίστως τὰ τέκνα τοῦ εἰς Χριστὸν προσερχομένου, ὑποχρεωμένου ἵνα ἐν τῷ καιρῷ τῷ προσήκοντι φροντίσῃ περὶ τῆς καταλλήλου κατηχήσεως καὶ Χριστιανικῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν. Εἰδικῶς δὲ προκειμένου περὶ τοῦ χρόνου τῆς κατηχήσεως τῶν ἐξ Ἑβραίων προσερχομένων ἢ ἐν Ἀγάθη (506) Σύνοδος ὀρίζει αὐτὸν εἰς μῆνας ὀκτώ (concil, Agathens c. 34 προβλ. Πηδάλιον σελ. 69,) ἐν δὲ τῇ Ρωσσίᾳ σήμερον ἡ κατήγησις τῶν ἐνηλίκων Ἑβραίων δύναται νὰ διαρκέσῃ καὶ ἐπὶ 40 μόνον ἡμέρας. Παρὰ πάντα ὁμως ταῦτα

δύναται νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα ὁ χρόνος τῆς κατηχήσεως δὲν παρατηρεῖται πάντοτε καθολικὸς καὶ ὠρισμένος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ὅτι ἡ συντόμευσις ἢ ἡ ἐπιμήκυνσις αὐτοῦ ἐξηρτᾶτο κυρίως ἐκ τῶν περιστάσεων καὶ δὴ ἐκ τῶν προσόντων καὶ τῆς προθυμίας καὶ ἰκανότητος, μεθ' ἧς οἱ κατηχούμενοι ἀντελαμβάνοντο τὰ διδασκόμενα καὶ καθόλου ἐκ τῆς διαγωγῆς καὶ πολιτείας αὐτῶν, ὡς τοῦτο λέγεται ἐν ταῖς ἀποστολικαῖς διαταγαῖς· εἰ δὲ σπουδαῖός τις ἦ καὶ εὐνοίαν ἔχη περὶ τὸ πρᾶγμα, προσδεχέσθω ὅτι οὐχ ὁ χρόνος ἀλλ' ὁ τρόπος κρίνεται» η' 32 προβλ. καὶ Ὁριγ. εἰς Ματθ. τομ. 36.

5ον

»καὶ ποιῶμεν αὐτοὺς χρονίζειν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀκροᾶσθαι τῶν γραφῶν.

Ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις τῆς Ἐκκλησίας οἱ κατηχούμενοι διηροῦντο εἰς δύο τάξεις: τὴν τῶν ἀκροωμένων, οἵτινες ἀτελέστεροι ὄντες ἴσταντο ἐν τῷ νάρθηκι αὐτῆς ἀκροώμενοι τοῦ θείου κηρύγματος καὶ τὴν τὸ γόνυ κλινόντων, οἵτινες τελειότεροι ὄντες ἴσταντο ἐντὸς τοῦ Ναοῦ μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ Διακόνου ἐκφωνήσεως τοῦ: «ὅσοι οἱ κατηχούμενοι

προέλθετε». Ἐκ τῆς δευτέρας ταύτης τάξεως διεκρίνεται πάλιν ἡ τάξις τῶν φωτιζομένων, ἐκείνων δηλ. εἰ ὁποῖοι ἦσαν ἤδη ἕτοιμοι ὅπως δεχθῶσι τὸ Βάπτισμα. Συμφώνως πρὸς ταῦτα, πᾶς ἐξ Ἑβραίων προσερχόμενος καὶ εἰς τὰς τάξεις τῶν κατηγουμένων συγκαταριθμηθεὶς δύναται καὶ ὀφείλει μάλιστα ὅπως φοιτᾷ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα καὶ δι' ὧν βλέπει καὶ ἀκούει καὶ ἰδίως διὰ τοῦ θείου κηρύγματος ἐνισχύεται ἐνδυναμούμενος ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἐκμανθανομένη νέα πίστει. Διότι εἶνε ἀναντίρρητον ὅτι ἡ ἐδραίωσις αὐτοῦ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Πίστει καὶ ἡ διαπίστωσις τοῦ κατηγητοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἐν γένει περὶ τούτου ἐπιτυγχάνεται καὶ ἐκ τῆς ἐν ταῖς τάξεσι τῶν κατηγουμένων διαμονῆς αὐτοῦ. Ἐννοεῖται βεβαίως ὅτι τῇ διαμονῇ ταύτῃ μεταξὺ τῶν κατηγουμένων ὀφείλει νὰ συνακολουθῇ καὶ ἀνάλογος πολιτεία καὶ συμπεριφορὰ ἐπιμαρτυροῦσα καὶ αὐτὴ τὴν σπουδὴν καὶ τὸν πόθον αὐτοῦ ὅπως τύχῃ τῆς σωτηρίας. Ἡ λυπηρὰ καὶ διηνεκὴς πρὸς τὸν Θεὸν προσευχὴ, ἡ ἄσκησις πάσης καθόλου ἀρετῆς καὶ ἰδίως τῆς ἐλεημοσύνης, ἡ τήρησις ἐπαρκοῦς νηστείας, ταῦτα πάντα ἀνάγκη νὰ σιολίζωσι τὴν καρδίαν καὶ διακρίνωσι τὸν βίον τοῦ μέλλοντος νὰ βαπτισθῇ (ὄρα Ἀποστολ. διαταγ. ζ.' 25 *concil Cartal*,

IV. c 85 Λαοδ. με.' καὶ σχόλια τοῦ κανόνος τούτου ὑπὸ Ἀριστηνοῦ.) Τοῦτο συνέπεται ἡκατ' ἀναλογίαν καὶ ἐξ ὧν ὁ Μ. Βασίλειος διὰ τοῦ ε.' αὐτοῦ κανόνος λέγει περὶ τῶν μετανοούντων αἰρετικῶν) διηλαθῆ: «τοὺς ἐπὶ ἐξόδῳ μετανοούντας τῶν αἰρετικῶν δέχεσθαι χρή' δέχεσθαι δὲ, δηλονότι οὐκ ἀκρίτως ἀλλὰ δοκιμάζοντας εἰ ἀληθινὴν ἐπιδείκνυνται μετάνοιαν καὶ εἰ τοὺς καρποὺς ἔχουσι μαρτυροῦντας τῇ πρὸς τὸ σωθῆναι σπουδῇ.»

6ον

»καὶ τότε αὐτοὺς βαπτίζομεν.

Συμπληρωθέντος τοῦ χρόνου τῆς κατηγήσεως καὶ πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ Ἀγίου Βαπτίσματος, ὁ κατηγηθεὶς ἀναγινώσκει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ παρόντων καὶ ἀξιοπίστων μαρτύρων πρὸς ἐπίσημον διαπίστωσιν τῆς προσελεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸν Χριστὸν, τὸν ἐν τῷ εὐχολογίῳ ὑπάρχοντα σχετικὸν λίβελλον, τροποποιούμενον καταλλήλως, τοῦ ἱερέως λέγοντος καὶ τούτου ἀποκρινομένου κατὰ στίχους, ἢ τοῦ ἀναδόχου ἐὰν ὁ βαπτισθησόμενος εἶνε παιδίον (Εὐχ. *Goar* αὐτόθι.) Μετὰ ταῦτα ἐπακολουθεῖ ἡ τέλεσις τοῦ Ἀγ. Βαπτίσματος, ἢ διὰ τοῦ ἀγίου Μύρου χρίσις τοῦ βα-

πισθέντος Λαοδ. καν. μη.) καὶ εἶτα ἢ ὑπ' αὐτοῦ μετ' ἀληψις τῶν Θ. Μυστηρίων. Τὰ τέκνα τοῦ βαπτίζομένου ἀνήλικα μὲν ὄντα βαπτίζονται συγχρόνως, ἐνήλικα δὲ μόνον μετὰ προηγουμένην κατάλληλον κατήχησιν. (πρβλ. Ζ.' Οἰκ. Συνόδου καν. η.' Βασιλ. βιβλ. Α.' τιτλ. α.' κεφ. νστ.)

Ἐν Ρωσία προκειμένου περὶ τοῦ βαπτίσματος τῶν Ἑβραίων καὶ καθόλου τῶν ἐθνικῶν ἰσχύουσι τὰ ἑξῆς: Ὁ ἐξ Ἑβραίων ἢ ἐξ ἐθνικῶν προσερχόμενος εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν ὑποχρεοῦται νὰ βαπτίσῃ καὶ τὰ μέχρις ἑπτὰ ἐτῶν τέκνα αὐτοῦ. ἐν ἣ περιπτώσει ὁ εἰς μόνος τῶν γονέων γίνεται Χριστιανὸς τότε βαπτίζει μόνον τὰ ὁμόφυλα αὐτῷ τέκνα αὐτοῦ. Οἱ ἀπὸ τοῦ 7—14 ἔτους Ἑβραῖοι καὶ λοιποὶ ἐθνικοὶ βαπτίζονται πάντοτε τῇ συγκαταθέσει τῶν γονέων ἢ κηδεμόνων αὐτῶν. Οἱ ἀπὸ τοῦ 14—21 προσέρχονται εἰς τὸ Βάπτισμα καὶ ἄνευ τοιαύτης συγκαταθέσεως, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐξακριβωθῇ ὅτι αὐθορμήτως προσέρχονται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὅτι ἔχουσι ἰκανὰς γνώσεις ἐκ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ μέχρι τοῦ 21 ἔτους κατηχοῦνται τῆς κατηχήσεως αὐτῶν διαρκούσης ἐπὶ 6 μῆνας, τῆς δὲ τοιαύτης τῶν ἀπὸ τοῦ 21 ἔτους καὶ

ἑφεξῆς ἐνηλίκων ἐπὶ 40 ἡμέρας, καίτοι ἐν Ρωσία ὁ χρόνος τῆς κατηχήσεως ποικίλλει ἐξαρτάμενος ἐκ πολλῶν παραγόντων καὶ ἰδίως ἐκ τῆς ἀντιληπτικότητος τοῦ προσερχομένου. Πρὸς τούτοις οἱ ἀσθενεῖς ἀνεξαρτήτου ἡλικίας βαπτίζονται ἄνευ ἀναβολῆς, τελεῖται δὲ τὸ Βάπτισμα πάντων τούτων καὶ πάντοτε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ παρουσίᾳ ἀξιοπίστων μαρτύρων (Ἐκκλ. Δίκαιον Α. Χριστοδοῦλου σελ. 400 Ἐκκλ. Δίκαιον Ν. Σουβόρωφ τόμ. Β. 1890 σελ. 215 Ἐγκυκλοπ. Λεξικὸν *Brocq Haus Ephron* τόμ. 32 σελ. 755 καὶ τόμ. 21 σελ. 455.)

Οὕτω δὲ ὁ ἐξ Ἑβραίων προσερχόμενος εἰς Χριστὸν διὰ τοῦ Βαπτίσματος αὐτοῦ καθίσταται καὶ θεωρεῖται μέλος τίμιον καὶ τέκνον γνήσιον τῆς μιᾶς ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως πάντοτε ἐπιβλέπεται παρακολουθούμενος καὶ ἐξεταζόμενος παρὰ τῶν ἀρμοδίων ἐὰν ἐξακολουθῇ πιστεύων καὶ φυλάττων ὅσα ἐδιδάχθη Χριστιανικὰ δόγματα καὶ ἀποφεύγων ἐπιμελῶς ὅσα αὐτὸς ἀπηρνήθη Ἰουδαϊκὰ ἢ ἕθιμα (πρβλ. Ζ.' Οἰκ. Συνόδου καν. η.' Σχολ. Βαλσαμῶνος εἰς τὸν ση.' κανόνα τῆς στ.' Οἰκ. Συνόδου καὶ Κυριλλ. Ἱεροσολύμων κατηχ. ιη.' § 33.

Συνοψίζοντες τὰ μέχρι τοῦδε ἐκτεθέντα δια-

τυποῦμεν ἐν τοῖς ἐξῆς ἄρθροις τὸν μέλλοντα νὰ ἰσχύσῃ τοῦ λοιποῦ τρόπον τῆς προσελεύσεως καὶ ἀποδοχῆς εἰς Χριστὸν παντὸς ἐξ Ἑβραίων προσερχομένου.

1ον.) Ὀφείλει πρὸ παντὸς ὁ ἐξ Ἑβραίων προερχόμενος οὗτος δι' αἰτήσεως αὐτοῦ γραπτῶς ὑποβαλλομένης τῇ κατὰ τόπους ἀρμοδίᾳ Ἐκκλησιαστικῇ Ἀρχῇ καὶ ἐπιβεβαιουμένης ἔπειτα καὶ προφορικῶς ὑπ' αὐτοῦ ἐνώπιον τῆς τελευταίας ταύτης, νὰ διατυποῖ σαφῶς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς προσελεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν καθορίζων ἐπακριβῶς καὶ τοὺς παρακινήσαντας εἰς τοῦτο λόγους.

2ον. Τῆς αἰτήσεως ταύτης γενομένης κατ' ἀρχὴν ἀποδεκτῆς, ἀνατίθεται εἰς ἐπὶ τούτῳ ὑπάρχοντα κατηχητὴν ἢ ἐπιμελῆς καὶ σύντονος ἐξακριβωσις καὶ βαθυτέρα ἐκτίμησις τῶν ἐν τῇ αἰτήσει ταύτῃ ἀναφερομένων λόγων, ἐξεταζομένων συγχρόνως πάντων τῶν ὅπωςδήποτε σχέσιν ἔχόντων πρὸς τὸν προσερχόμενον ἢ συντελεσάντων εἰς τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως προσώπων.

3ον.) Ἐὰν ἐκ τῆς γενομένης ἐξετάσεως ἀποδειχθῇ ὅτι ἐκ βίας καὶ ἐξ ἀνάγκης ἢ ἐκ λόγων καθαρῶς

συμφέροντος ἢ αἰσθήματός τινος τῶν τοιούτων παρεκινήθη ὁ Ἑβραῖος εἰς τὸ διάβημα τοῦτο, ἀνάγκη ὅπως ἄνευ ἀμέσου ἀπορρίψεως τῆς ὑποβληθείσης αἰτήσεως, ἐπιρραπισθῶσιν ὑπὸ τοῦ κατηχητοῦ οἱ παρακινήσαντες αὐτὸν εἰς τὸ διάβημα τοῦτο ὡς ἄνω λόγοι, ὑποδειχθῶσι δὲ οἱ ὀφείλοντες νὰ παρακινήσωσιν αὐτὸν εἰς τοῦτο, παρεχομένου συγχρόνως αὐτῷ καὶ χρονικοῦ τινος διαστήματος πρὸς σοβαρὰν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐνδιαφερομένου μελέτην ἐπὶ τῆς ὑποβληθείσης αἰτήσεως, καὶ μόνον ἐὰν μετὰ τὴν γενομένην κατήχησιν ταύτην τεκμηριωθῇ ὅτι ὁ ἀναφερόμενος εἶνε ἀνεπίδεκτος ἀποδοχῆς ὑψηλοτέρας ἠθικῆς ἀρχῆς καὶ ἐλατηρίων καὶ ὅτι ἐξακολουθοῦσι καὶ πάλιν ἰσχύοντες καὶ πρωτεύοντες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ οἱ αὐτοὶ καὶ πρότερον λόγοι ν' ἀπορρίπτηται ὀριστικῶς ἢ ὑποβληθεῖται αἰτήσεις αὐτοῦ.

4ον.) Ἐὰν δὲ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον, ὅτι δηλ. ὅλως αὐτοπροαιρέτως καὶ ἐξ ἐνδομύχου καὶ ἐσωτερικῆς κλίσεως καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν Χριστιανικὴν Θρησκείαν εἴτε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὑπαρχούσης, εἴτε καὶ κατὰ τὸ παρασχεθὲν αὐτῷ πρὸς μελέτην καὶ δοκιμασίαν διάστημα ἀναφανείσης ἐν τῇ καρδίᾳ

αὐτοῦ, ἐπιμένει εἰς ὃ ἤδη προέβη διάβημα, τότε γίνεται δεκτὸς καὶ παραπέμπεται ἐπισήμως εἰς τὸν κατηχητὴν διὰ τὰ περαιτέρω.

5ον). Πρὸ πάσης κατηχήσεως καὶ διδασκαλίας αὐτοῦ περὶ τῶν θεμελιωδῶν δογμάτων καὶ τῶν ἠθικῶν ἀληθειῶν τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, ἀνάγκη ὅπως ρητῶς καὶ σαφῶς ἀπαρνηθῆ ὅ,τι δὲν συνάδει πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην· δηλώση δ' εἶτα ἐπισήμως καὶ σαφῶς καὶ εἰς ὃ μέχρι τοῦδε ὑπήγετο θρησκευτικὸν κέντρον περὶ τῆς ὅλως αὐτοπροαιρέτως ληφθείσης καὶ ἀκλονήτου διαμενούσης ἀποφάσεως περὶ προσελεύσεως αὐτοῦ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Θρησκείας.

6ον). Ἡ κατήχησις αὕτη πρέπει νὰ διαρκῆ τρεῖς μῆνας, καίτοι ὁ χρόνος τῆς διαρκείας δύναται πολλάκις νὰ ἐξαρτηθῆ ἕκ τε τῆς ἀντιληπτικότητος καὶ τῆς ἄλλης διαγωγῆς καὶ πολιτείας τοῦ κατηχουμένου. Κατὰ δὲ τὸ διάστημα τοῦτο δύναται καὶ ὀφείλει οὗτος νὰ φοιτᾷ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν [πρὸς ἀκρόασιν τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ Θείου κηρύγματος πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ μείζονα ἐν τῇ ἐκμανθανομένη νέα Πίστει.

7ον.) Συμπληρωθέντος τοῦ χρόνου τῆς κατηχήσεως καὶ τοῦ κατηχουμένου καὶ ἄλλως καὶ διὰ νηστείας ἀναλόγου προπαρασκευασθέντος, ἐπακολουθεῖ ἡ βάπτισις, ἢ διὰ τοῦ Ἁγίου Μύρου χρίσις καὶ ἢ τῶν Θείων μυστηρίων μετάληψις αὐτοῦ, προηγουμένης πάντων τούτων τῆς ἐπισήμου ἀναγνώσεως τοῦ ἐν τῷ Εὐχολογίῳ ὑπάρχοντος σχετικοῦ λιβέλλου, καταλλήλως ὁμως τροποποιουμένου.

8ον.) Τὸ Βάπτισμα τῶν Ἑβραίων πάντοτε γίνεται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ ἀξιοπίστων μαρτύρων πρὸς διαπίστωσιν καὶ ἐπίσημον διαβεβαίωσιν τῆς γειομένης πράξεως.

9ον.) Ἐὰν ὁ εἰς μόνον τῶν συζύγων βαπτίζεται, ὁ δὲ ἕτερος δέχεται τὴν μετὰ πρώτου συμβίωσιν, πρέπει νὰ ζητῆται ὅπως ὄχι μόνον τὰ ὁμόφυλα τῷ προσερχομένῳ, ἀλλὰ καὶ ἅπαντα μέχρι 14 ἐτῶν τὰ τέκνα αὐτῶν συμβαπτίζονται, καὶ μάλιστα καθ' ἣν περίπτωσιν ὁ προσερχόμενος εἶνε ὁ πατήρ.

10ον.) Τὰ μέχρι 14 ἐτῶν τέκνα τοῦ προσερχομένου συμβαπτίζονται τοῖς γονεῦσιν αὐτῶν ὑποχρεωτικῶς ἄνευ τακτικῆς κατηχήσεως. Τὰ ἀπὸ 14—21 ἔτους ἐκτὸς τῆς συγκαταθέως τοῦ μὴ βαπτιζομένου

γονέως βαπτίζονται μετὰ προηγουμένην κατάλληλον δι' αὐτὰ κατήχησιν. Διὰ δὲ τὰ ἀπὸ 21 ἐτῶν καὶ ἔφε. ξῆς τέκνα, ἐπειδὴ θεωροῦνται τέλειοι ἐλεύθεροι πολῖται καὶ κατὰ τι χειρόφρετοι ἰσχύουσιν αἰ ὡς ἄνω καθορισθεῖσαι διὰ τοὺς ἀνεξαρτήτους καὶ ἐλευθέρους Ἑβραίους διατάξεις.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 31 8/βρίου 1915.

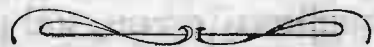
Διὰ τὴν Π. Κ. Ἐκκλ. Ἐπιτροπὴν.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Καλλιουπόλεως καὶ Μαδύτου
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ὁ Γραμματεῦν

Ὁ τριτεύων ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Faint, illegible text on the left page, possibly bleed-through from the reverse side.

© SIMON & SCHUSTER

Faint, illegible text on the right page, possibly bleed-through from the reverse side.

